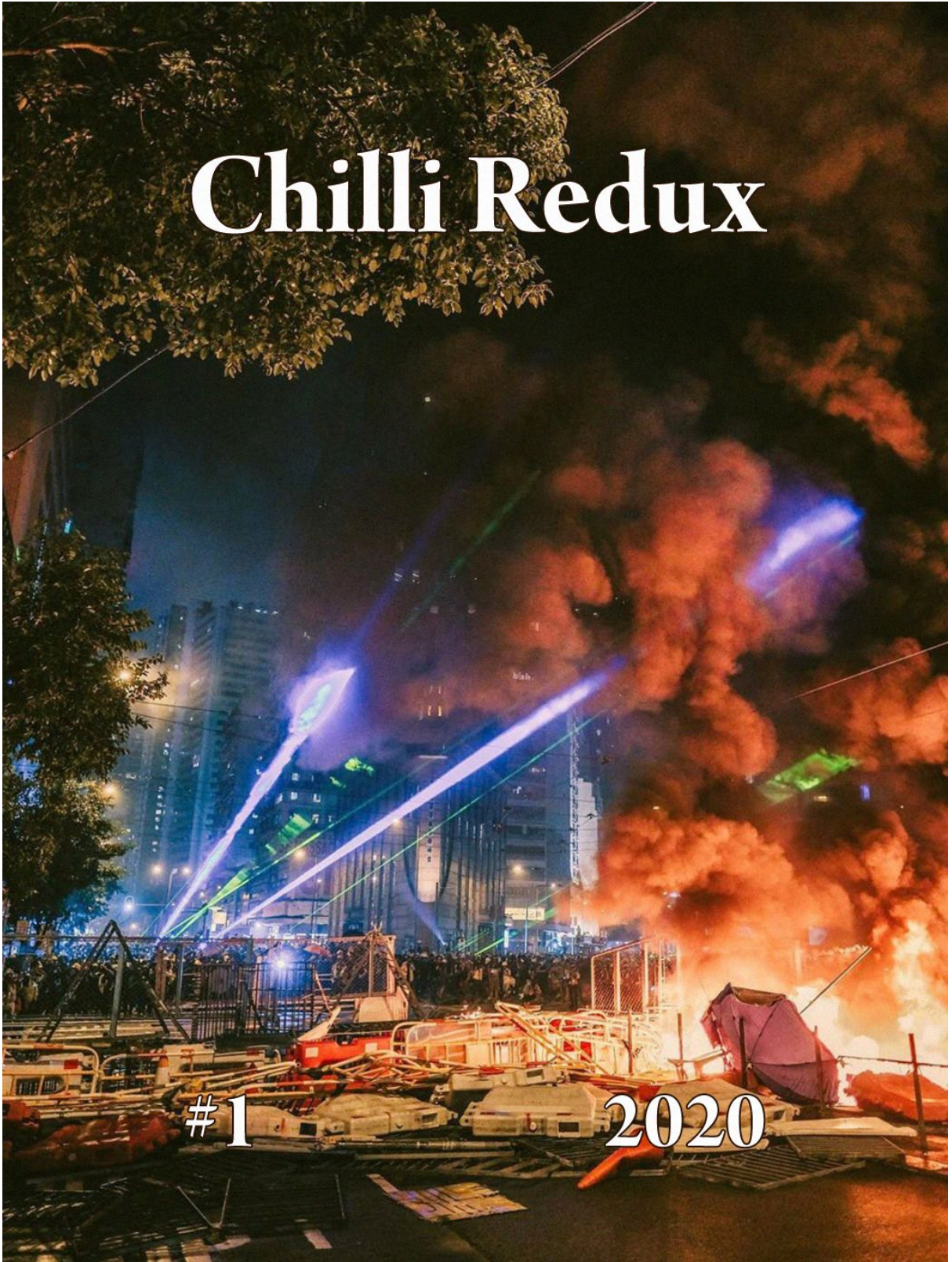

Chilli Redux

#1

2020

Sent for you yesterday, and here you come today ...

Till minne av
Ingemar Johansson
1945 - 2014

Käre läsare

Författaren, översättaren och förläggaren [Ingemar Johansson](#) drev för många år sedan en hemsida som hette Chilli (därav namnet på detta lilla verk). Och där fanns något som inte fanns någon annanstans att hitta: ett helt bibliotek av texter som på ett eller annat sätt hade att göra med *klasskamp*, och det dessutom; *på svenska*. Där fanns minnen från *Spanska inbördeskriget*, uppgörelser med Stalinismen, poesi skriven av snut- och prästhatare. Där fanns allt det som inte *fick* finnas. Härtill i kurerad form.

Jag som skriver är en av de som sitter på denna skatt och jag vet att Ingemar hade blivit glad om du läste det jag vill dela med mig utav. Det är nämligen inte hans, det är *vårt, ditt också!* Det är en del av vår historia, det är en del av våra liv, en del som sällan får synas, talas om eller undersökas *så som den faktiskt är*.

Texterna i det här zinet är texter som försökte tala klarspråk om *frågan*. Det är nämligen det enda sättet att gå tillväga för att hitta svaren som krävs, särskilt om vi aspirerar till att kunna göra något åt det andefattiga och meningslösa *överlevande* som pågår.

I det här zinet kommer du att få läsa utvalda texter som har med vår tid, och dagens kamper att göra. De är kommentarer på, och kritik riktad mot både klassamhället och den egna rörelsen. Och om det är något jag vill att du ska ta med dig från de här texterna så är det insikten om att

det är i *diskussionen*, i *samtalet* som det uppstår något utöver det vanliga. Läs gärna de här texterna tillsammans med någon du tycker om och litar på, någon du vågar ställa alla dina frågor till, någon som också vill ut på äventyr.

Fotografierna i det här dokumentet är tagna mellan 2019 och 2020 och är i huvudsak från protesterna i Hong Kong och Chile. De har ingen direkt koppling till texterna de dyker upp i.

Utöver korrigerings av några få stavfel och någon enstaka modernisering av vanligt förekommande ord är texterna så som de publicerats på Chilli och på andra ställen.

Innehåll

Till minne av Ingemar Johansson

Käre läsare

Bland dogmer och *-ismer*

Folket

Joe Hill (1913).

Motresolution

ett gäng anarkister (1872).

HÄNG STALINISTERNA HÖGT

Gyllene Flottan (1970).

Instruktion i vapendragning

Situationistiska Internationalen (1961).

Reflektioner över fabriksockupationen

Errico Malatesta (1920).

Ta över fabriken eller ta makten

Amadeo Bordiga (1920).

Minimidefinitionen av en revolutionär organisation

Situationistiska Internationalen (1967).

Anarkister och andra hinder för anarki

Bob Black (?).

Bland dogmer och -ismer

Den här samlingen texter tillhandahåller sådant *tankestoff* som vanligtvis är svårt att hitta, dels för att det är undangömt och görs otillgängligt av de som inte vill veta av det, men också för att denna tanketradition existerar som en historiens sophög där långt ifrån allt är *meningsfullt* eller *funktionellt*. Djupt därunder existerar *originalen* som en oåtkomlig artefakt, ur led med tiden. Säkerligen mer välutnyttjade av exploatörer än av proletärer. Jag vill dock vara tydlig med att jag inte hävdar att det är lätt, tvärtom. Det finns ett svåråtkomligt arv och en tradition (jag ska vara rak: **dialektisk materialism**) som måste tas tillvara på, det finns sådant som var och en faktiskt bör handskas själv med, som, om var och en fick hantera och begripa själva innehållet på egen hand, på det stora hela skulle vara mer kapabel att hantera sig själv och sin omgivning. Och på så sätt ha *mer egenmakt*. Texterna du möter

här hör till en sådan tradition. Vi kan lära oss att uppfatta världen som en samling händelser som avlöser varandra som uppenbarelser framför oss, eller så kan vi sträva efter att lära oss att uppfatta och förstå verkligheten så som den faktiskt är och hänger ihop omkring och i oss. Ibland krävs det uppseendeväckande tankestoff för att väcka sådana frågor i oss, som *krav* från en författare som *kräver att du verkligen lyssnar*, för det var något som skrevs ned i ärlighetens namn, av någon som inte rädde att säga vad som var nödvändigt att säga om *de objektiva rörelsernas inre strider, möjligheter och begränsningar*.

Här kommer du att läsa både ett och annat sant ord, men märk väl att de som samlas under *-ismer* och som förkunnar *dogm* lider av rädslan för sin egen fria kropp och tanke, och de räds *att ha fel*. En sådan petitesse! Varendra krake måste lära sig böja sig inför det som är större än *ensjälvt*; som ett grässtrå reser sig efter en storm är jag tillbaka från mina misstag. *Erkänn att du har fel när du har fel!*

Här nedanför kommer både kommunister och anarkister till tals, och kanske skulle någon lägga till ett prefix till dessa i sin beskrivning av personerna som gett upphov till de alster som jag här samlat. Kanske skulle någon hävda att de alla i alla fall kan generaliseras under *socialismens fana*. Men i ärlighetens namn spelar det ingen roll, kategorisk indelning ger endast upphov till förvirring här. Det är inte avgörande om din svarta flagga är grön eller röd på hälften, vad som spelar roll är din *förståelse* för omständigheterna, för det är såhär:

Communism is for us not a state of affairs which is to be established, an ideal to which reality [will] have to adjust itself. We call communism the real movement which abolishes the present state of things. The conditions of this movement result from the premises now in existence. [[The German Ideology](#)]

Det handlar inte om idéer, åsikter eller om alla rösta orange't, det handlar om vad *vi gör med det vi har till hands*. Det handlar om makten över att hantera och skapa livet som vi lever, så som *vi vill* att det ska vara. För närvarande är detta en *enorm* uppgift av *historiska mått*. Det vill säga något som absolut inte avgörs av några *idéer*, utan endast av *praktisk och teoretisk handling*.

Hong Kong 2020

Ett handlande som måste gå långt bortom de *krav* på bättre förmynderi och mer rättvis fördelning av den generella misären, uppfattningar som

dominerar alla nuvarande proteströrelser. På många ställen lever drömmen om frihet, men det kommer att krävas inre omvälvning i rörelsen innan den kan göra några kvalitativa försök på *frigörelse*.

Hong Kong 2019/2020

De allra flesta tror inte att vi klarar av att vara fria.

De minns inget annat än fördärvet, de har levt hela sina liv i rädsla.

En röst från förr:

alla människor vill andas men ingen kan andas och många säger: Vi skall
andas sen och de flesta dör inte för de är redan döda

skrivet på väggarna i Paris 1968

Sommarzinet 2020

Folket

"Folkets fana lyser i klaraste rött." Vilka är då folket?

Gudarna ska veta att Taft står för "folket". Tror du mig inte så är det bara att läsa *Los Angeles Crimes* och du kommer att få veta att Taft är den störste mannen i det här landet. Jajamän. Fatty står för folket alla gånger - när han nu står upp. Annars sitter han ju mest hela tiden.

Och "Teddy da Roos", den gamle snuthandlarn, trycker också hårt på det här med "folket". Förr i tiden förmådde han inte trycka så hårt och det var då som han uppfann en spikbatong för polisraider. Den kan krossa skallen på en löneslav med ett enda slag. Jajamän, "Teddy da Roos", han trycker hårt på "folket".

Och Woodhead Wilson han är också för "folket". Så här lät det i ett av hans tal: "Varför ska inte arbetarklassens barn få lära sig det arbete som deras föräldrar nu utför". Han menade naturligtvis: "Varför ska inte de rikas barn få lära sig att råna samma klass som deras föräldrar nu rånar?". Och han ska se till att "folket" får pengar, påstår han, men om en jobbare vill ha några pengar så får han gå på luffen landet runt.

När den röda fanan hissades i södra Kalifornien fanns det inga representanter för "folket" i rebellernas led. Mest fanns där vanliga jobbare och kofösare plus några stänk "laglösa", vad som nu menas med det.

"Folket" kom vanligen ner på söndag i sina rullande glasklockor för att ta sig en titt på "vildarna och deras röda fana" för tjugofem cent titten. Men om det mexikanska eller indianska regementet råkade bli lite väl uppåt av att dricka meskalin, och visade tecken på lite sällskapligt prickskytte eller försökte skjuta hål i varann utan att först ta av sig kläderna, så bröt "folket" närapå benen av sig för att komma in i sina rullande gasklockor puttra hem mot "Myglarens Land och Slavens Hem".

Så det är på tiden att varenda rebell inser att "folket" och arbetarklassen inte har någonting som helst gemensamt. I fortsättningen sjunger vi "*Arbetarns fana lyser i klaraste rött*", och åt helvete med "folket".

Joe Hill, i *Industrial Worker*, 6 mars 1913.

Motresolution

Om proletarietets förhållande till det politiska partiet, antagen av Internationella Arbetarassociationens antiauktoritära sektioners kongress i S:t Imier 15-16 september 1872

I beaktande av att det är en lika absurd som reaktionär uppfattning att föreskriva proletariet ett likformigt politiskt program som den *enda* vägen till social frigörelse fastslår kongressen:

att ingen har rätt att beröva de autonoma federationerna och sektionerna deras obestridliga rätt att *för egen del* avgöra vilket politiskt tillvägagångssätt de betraktar som mest framgångsrikt och att varje försök i sådan riktning måste leda till ofruktbar dogmatik.

Proletarietets strävanden kan bara ha ett mål: *upprättandet av en ekonomisk, absolut fri organisation och federation, grundad på allas arbete och absolut oberoende av varje politisk regering.*

Dessa organisationer och federationer kan endast vara uttryck för proletarietets egen spontana aktion, dess yrkesförbund och självständiga kommuner.

I beaktande av att varje politisk organisation blott kan vara en organisation för en klass' herravälde över massan och att proletariet om det skulle sätta sig i besittning av den politiska makten självt skulle omvandlas till en härskande och utsugande klass förklarar den i S:t Imier förenade kongressen:

- 1) att proletariatets första plikt är att förrinta varje politisk makt*
- 2) att varje organisering av den politiska makten som en så kallad provisorisk och revolutionär makt, vilken ger sig ut för att vilja förrinta sig själv, endast är en villfarelse och farligare för proletariatet än alla idag existerande regeringar*
- 3) att proletariatet måste tillbakavisa varje kompromiss och varje utslag av borgerlig politik för att i stället utveckla solidaritet och revolutionär aktion. På så sätt kan den sociala revolutionen fullbordas.*

**Internationella Arbetarassociationens antiauktoritära
sektioners kongress i S.t Imier 15-16 september 1872**

HÄNG STALINISTERNA HÖGT

Den leda och den tomhet som bemäktigar sig varje ännu
bestående ting samt den vaga föreningen av någonting
okänt, är det tecken som visar att något nytt är på väg.

G.W.F. HEGEL

Frågan om makten är den fråga inför vilken mänskligheten står, som har någon som helst betydelse. Alla andra frågor måste återföras på den och det är den som hela den moderna världens organisation avser att dölja. Över hela planetens yta och i livets alla yttringar råder samma förhållande: de "evigt" härskande minoriteterna programmerar alla människors vardagsliv och hänvisar det till deras passiva konsumtion. Det alienerade och alienerande arbetet fyller varje människas existens med tomhet, reducerar livet till blott och bart **överlevande**. Kapitalisterna i väst och byråkraterna i öst utgör den gamla världens härskande klasser. Trots skenbara kontroverser balanserar de varandra i sina samfälliga strävanden att ackumulera kapital **och därmed proletariat**.

Detta system är sprunget ur de borgerliga revolutionerna och industrialismen, som också frambragt dess negation: proletariats revolutionära rörelse som går att fullborda mänsklighetens kamp att göra sig till herre över naturen och sig själv, att förverkliga förnuftet i historien. De proletära revolutioner som sedan mer än hundra år skakat den gamla världen har klart skisserat denna nya samhällsorganisation

(Pariskommunen - Ryssland 1905 och 1917 - Spanien 1936 - Ungern 1956) i den allmänna självstyrelsen, i **det internationella förverkligandet av arbetarrådets absoluta makt**. Överallt där proletärerna gått att förverkliga denna har de besegrats - och det i lika hög grad av **den revolutionära ideologin** som av den direkta klassfienden. När bolsjevikpartiet 1917 hakade på massornas krav "All makt åt sovjeterna" innebar emellertid detta (precis som är fallet med vindflöjeln Göran Therborn - denna stalinismens barnsjukdom, dess röda hund - när han vänder de strejkande gruvarbetarnas, av strejkkommittén manipulerade, krav på en direkt organisationsform i sin motsats genom att gläfsa fram nödvändigheten av att bilda "ett nytt Lenins parti av år 1917") blott dess eget bemäktigande av sovjeterna och möjligheten att på sovjeternas ruiner upprätta en ny statsapparat som ideologiskt rättfärdigades med beteckningen "revolutionär". Ideologin innebär att det revolutionära projektet lösgörs från verkligheten och sin realisering i vardagslivet och blir till en **representation** i tjänst hos en ny härskande klass, de besvärjelser med vilka makten låter omgärda sitt "rationella" förtryck. Den abstraherar med nödvändighet det subjektiva medvetandet till ett manipulerat medvetande, till ett ting. Teori och praktik skiljs åt ännu en gång.

Världen kan bara förstås i sin helhet och den ryska byråkratins manövrar kan bara förstås utifrån insikten att själva den leninistiska organisationsteorin - "Arbetarklassen måste ledas av ett marxist-leninistiskt parti!" - inte avskaffar utan förstärker den gamla världens hierarkiska relationer. Den kontrarevolutionära praktiken inåt - samtliga sovjeters krossande - motsvaras av den kontrarevolutionära

praktiken utåt - krossandet av revolutionerna i Kina 1927 och Spanien 1937 (Trotskijs oförmåga att förstå den kontrarevolutionära praktiken i sin helhet förklarar hans egen tragedi och hans anhängares komedi). Stalins "socialism i ett land" är ett ideologiskt uttryck för hans **ackumulation i ett land. Idén om en folkfront** - som lanserades blott när det passade byråkratin - är den mystifikationens malström, där stalinismen sugit in och förgjort alla ansatser till en proletär världsrevolution. Överallt där en omedelbar proletär revolution var möjlig skulle Stalins vasallpartier bromsa upp den och istället samarbeta med "radikala demokratiska krafter" - som socialdemokratin och småbourgeoisin. Vi känner följderna och vet avsikterna. Det är denna avgörande förfälskning som dagens folkfronter i de underutvecklade länderna, de nationella befrielseörelserna, ärvt och som de - till följd av sin egen teoretiska underutveckling och i frånvaron av en verkligt revolutionär rörelse i de högindustrialiserade länderna - inte förmår förkasta. Men nu liksom alltid får den som slickar klassfienden i röven tonvis med skit i munnen (exempelvis järnvägsstrejken i Pakistan 1966).

Den stalinistiska rörelsen visar upp samma röv idag som för 50 år sedan. Mao har intagit Stalins plats som "rorsman" för den marxist-leninistiska kontrarevolutionens förtrupper. Hans anspråk på att representera revolutionen blir än löjligare, om man betänker att han inte kom till makten tack vare en proletär revolutionär resning utan genom ett regelrätt fälttåg. Maos nationella befrielsekrig var lika revolutionärt som Gustav Vasas fälttåg mot danskarna. Och på samma sätt som i Ryssland konstituerar sig idag den kinesiska byråkratin som en ny härskande klass. Tvingad att förneka sin egen existens som sådan omger sig denna

klass med samma ideologiska rökelse som bolsjevikerna, med alla de löjliga uttryck detta tar sig (ledarna framträder i rangordning vid demonstrationer, Mao-dockor inviger brobyggen, etc). Dagens svenska stalinister i KFML (numera KPML - Chillis not) förebådar **på intet vis** framtiden. Dom är det pajasgäng den etablerade makten så väl behöver för att kunna ge en falsk och alarmerande bild av det öde som hotar den: Revolutionen. I själva verket är de revolutionens raka motsats - deras främsta intresse och självpåtagna plikt är att försvara **Staten** (i dess kinesiska och albanska varianter), den skenbara motståndaren till det system KFML utger sig för att bekämpa. Men när detta systems verkliga fiende ger sig till känna i form av den rörelse vi de senaste åren sett födas i de högindustrialiserade länderna (ockupationsrörelsen i Frankrike - vilda strejker överallt - kravallerna i USA - arbetsvägrande mods och ungdomsbrottslingar, etc) förmår dom i sitt elände blott vädja om stödandet av bildandet av ett "arbetarklassens revolutionära kommunistparti", som skall leda folket och etablera "socialismen" och "Arbetarstaten". Den arbetarstat som både vi och kronstadtmatroserna bara känner alltför väl. Men den här gången är det vi som skjuter först! Maosochisterna i KFML är inte ens förmögna till den enklaste analys av den moderna världen. Deras kritik av den västerländska kapitalismen utgörs av en utspädd vattvälling med Mao-kinas utrikespolitiska intressen och den hotade småföretagsamhetens dödsrosslingar som främsta ingredienser (sålunda finns det inte längre någon marxism, blott "marxism-leninism" - det finns ingen kapitalism, blott "monopolkapitalism"). Saknar man helhetsbegreppet saknar man **allt**. Det enda som för maoisterna återstår är den röda suggan på rockuppslaget, den enfaldiga självvuppgivelsens karaktäristiska

kännetecken. I sin idémässiga kräftgång har KFML till slut hamnat i drottning Viktorias armar: disciplin ("ordning i ledet, fyra och fyra") och offervilja ("Tjäna folket!") återuppstår som dygder i en värld, som för länge sedan upplöst alla värden.

Hela raden av övriga vänsteristschatteringar - med undantag för några nybildade anarkistgrupper som verkar gå mot en allt snabbare radikaliserings - döms i ett enda slag ut av sin totala tolerans mot och undfallenhet inför KFML. De är bara gradvisa återspeglings av den totala enfald som utgör KFML:s grundval. Plågade som de är av sin oförmåga att förstå den moderna världen, längtar de bara efter att ge upp andan och uppslukas av den senaste religionen (ett liv i Mao). De "vackraste" exemplen på denna stupiditetens lojalitet är FNL-rörelsen och Röd front-demonstrationerna 1:a maj. FNL i Vietnam är ett klassiskt exempel på folkfronten och denna har samma innebörd och verkan som överallt annars: klassamarbetet är dess grundval och i dess hägn utvecklar sig en ny byråkratisk stat, som vänstern vill ha oss att erkänna - som om det inte räckte med förödmjukelsen att varje dag behöva erkänna den svenska statens plågsamma existens. FNL:s respekt för diplomatiska avtal är lika stor som FN:s. Föreställningen att motsättningen mellan imperialistiska och "socialistiska" stater skulle vara den axel kring vilken revolutionen rör sig är den skygglapp som får vänstern att ersätta klasskampen med folkfronten, hindrar den från att se det som historien gör alltmer pinsamt klart: den grundläggande konflikten står nu som alltid mellan proletärerna i alla länder och THE UNITED STATES OF THE WORLD, på vars banér PRR lyser som den sista stjärnan. Den svenska FNL-rörelsen är det förvirringens unkna

drivhus där KFML hoppas kunna odla upp en stalinistisk mutation av rödbetor och kålrötter. En gång om året ställer vänstern ut sin teoretiska underutveckling till beskådande på gatan. I Röd front-tåget - denna dumhetens långa marsch - får vi se hela raden av småkultingar dia samma gamla suggas skrumpna spenar - och det med risk för att bli uppättna (trotskister som tågar under Stalins porträtt!). På samma sätt som det socialdemokratiska 1:a majtåget representerar arbetarrörelsens fullbordade nederlag i det förflutna, representerar Röd front endast det nederlag som den revolutionära rörelsen måste omöjliggöra i framtiden.

Vänsterns ömklighet gör att den endast kan värva proselyter ur studentmiljön. I en tid då redan grundskoleeleverna skrattar ut sina lärare, är studenterna de enda som tar sina studier på allvar. På vardagslivets nivå finner de sig väl tillrätta med att spela sin hunsade roll som studenter och ifrågasätter, all muntlig opposition till trots, aldrig Universitetet. Det hybrida slagordet "studera för att göra revolution" avslöjar vad dessa vänsterkonsumenter menar både med studier och med revolution. Dom satsar på två hästar. Dels drömmer dom om att som det framtida socialistiska samhällets vetenskapligt garanterade byråkrater administrera "Arbetarstaten". Och blir det ingen revolution, som dom tänker sig den, har de ju alltid en lönegrad att göra anspråk på. Men vi kan försäkra dom: inget av dessa kadaver kommer i mål. Dom kan lika gärna gå och hänga sig - det enda de kommer att gå miste om är det mediokra överlevande de nu så stolt och hjältemodigt genomlider och den långt kvalfullare död de går till mötes, då den proletära revolutionens Pegasus går in på **upploppet**. Alla vänsterns bongar kan vi redan nu lösa in mot några buntar rep.

Ett teoretiskt och praktiskt förintande av stalinismen måste vara den självklara förutsättningen för den moderna revolutionära rörelsen. Den måste som mål och medel ha den allmänna självstyrelsen, den måste konsekvent och radikalt fullfölja det internationella förverkligandet av arbetarrådets absoluta makt. Ner med det stalinistiska asset och de rekupererande smågrupperna! MÄNSKLIGHETEN BLIR INTE LYCKLIG FÖRRÄN DEN SISTE BYRÅKRATEN DINGLAR I DEN SISTE KAPITALISTENS TARMAR.

Gyllene Flottan, 23 april 1970.

Instruktion i vapendragning

Chile 2019

Om det på något sätt ligger något skrattretande i att tala om revolution så beror detta helt uppenbart på att den organiserade revolutionära rörelsen sedan länge har varit försvunnen från de moderna länder, dit möjligheterna för en avgörande förändring av samhället är koncentrerade. **Allt annat** är emellertid ännu mer skrattretande, eftersom det rör sig om det bestående och olika former för att acceptera det. Termen "revolutionär" har uttömts och oskadliggjorts genom att i reklamen användas som beteckning för de allra obetydligaste förändringar i den ständigt skiftande varuproduktionen, och genom att det inte någonstans ges uttryck för möjligheterna till till en genomgripande, **önskvärd** omvälvning. Vår tids revolutionära projekt

står anklagat inför historiens domstol. Det förebrås för att ha slagit fel, för att ha skapat en ny alienation. Detta leder återigen till konstaterandet att det bestående samhället på alla verklighetens områden har förstått försvara sig mycket bättre än vad revolutionärerna förutsett. Men det har inte blivit mer acceptabelt. Revolutionen måste återupplivas. Det är allt.

Detta uppställer en rad problem som teoretiskt och praktiskt bör lösas under de kommande åren. Man kan summariskt nämna några punkter på vilka vi måste fästa vår uppmärksamhet.

Vad beträffar den tendens till nya gruppbildningar som för tillfället manifesterar sig inom olika minoriteter av den europeiska arbetarrörelsen, så finns det bara skäl att uppehålla sig vid den mest radikala strömningen. Den som just nu sluter upp kring **arbetarråden**. Dock måste man noga se upp med de rent förvirrade element som försöker skaffa sig en plats i denna församling (jfr den överenskommelse som nyligen har träffats mellan olika länders filosofisk-sociologiska "vänster"-tidskrifter).

De grupper som försöker skapa en revolutionär organisation av ny typ, stöter på sina största svårigheter i uppgiften att inom en sådan organisation upprätta nya mänskliga relationer. Samhällets allestädes närvarande förtryck kommer givetvis att riktas mot ett sådant försök. Men utan att lyckas experimentera fram nya metoder kan man inte lämna den specialiserade politiken. Kravet på allas medverkan reduceras då med nödvändighet när det gäller en organisations, och ytterst ett verkligt nytt samhälles, förvaltning till en abstrakt och moralisk önskan. Militanterna riskerar - om de nu inte bara är simpla verkställare av

beslut som har fattats av apparatens herrar - att förvisas till rollen som åskådare av dem bland dem själva som för sig bäst i den specialiserade politikens turer. Och därmed återupprättar de ett passivt förhållande till den gamla världen.

Människors deltagande och kreativitet beror på ett kollektivt projekt, som uttryckligen måste beröra alla livets aspekter. Att påvisa den fruktansvärda skillnaden mellan det liv som nu är möjligt och den misär vi just nu lever i, är också enda sättet att "göra folket ursinnigt". Utan kritiken av vardagslivet är den revolutionära organisationen en avskild miljö, lika konventionell - och i sista hand lika passiv - som de semesterbyar där den moderna fritiden frodas. Sociologer som Henry Raymond har klart påvisat den skådespelets mekanism, som här på lekens vis har återinfört de förhållanden som behärskar hela världen. I sin naivitet gläds de tex över "mångfalden av mänskliga kontakter", utan att inse att ett uteslutande kvantitativt mångfaldigande av kontakter inte gör dessa mindre innehållslösa och falska än annars. Inte ens i den mest anti-hierarkiska och frihetliga revolutionära grupp är kommunikationen mellan människorna säkrad blott genom deras gemensamma politiska program. Sociologerna är i allmänhet vardagslivets reformister, de vill kompensera dess elände i semester. Det revolutionära projektet kan emellertid inte acceptera den klassiska idén om en lek som är kvalitativt begränsad, i rummet och i tiden. Den revolutionära leken, skapandet av livet, förkastar alla påminnelser om det förflutnas lekar. Semesterbyarna av typ "Club Méditerranée", för att ta alternativet till det liv som förs under 49 arbetsveckor, bygger på en polynesisk krämarteori. Och den franska revolutionen framträdde likaledes delvis i den romerska

republikens förklädnad. Eller låt oss ta ett modernt exempel: dagens revolutionärer, som ser sig själva, definierar sig själva, i **militantens roll** - antingen i dess bolsjevikiska eller i någon annan tappning.

Revolutionen av vardagslivet står emellertid fullständigt främmande för att hämta sin poesi ur det förflutna. Den känner blott framtid.

Upplevelsen av den moderna kapitalismens tomma framtid har, helt riktigt och naturligt, korrigerat den marxistiska idén **om fritidens utvidgning**. För att vi verkligen ska bli fria i tiden fordras förvisso först och främst att arbetet förändras och riktas in på helt andra mål och betingelser än dem som styr dagens tvångsarbete (jfr verksamheten i de grupper som i Frankrike publicerar *Socialisme ou Barbarie*, i England *Solidarity for workers' power* och i Belgien *Altérnative*. Om de förbiser idén om livets fria innehåll (låt oss säga idén om en materiellt rustad skapande makt utanför den, i sig förändrade, klassiska arbetstiden och utanför vilans och underhållningens tid) löper emellertid dessa som fäster all vikt vid att förändra arbetet - rationalisera det och intressera människorna för det - risken att ytterst dölja en harmonisering av den rådande produktionen, **en större avkastning**, utan att ens på förkastelsens grundläggande nivå ifrågasätta själva produktionslivet och dess nödvändighet. Det fria skapandet av det individuella livets hela rum och tid är ett krav, som måste försvaras mot alla de drömmar om harmoni, som närs av den kommande samhällsförvaltningens diverse direktörsaspiranter.

Den situationistiska aktivitetens olika moment kan bara förstås i perspektivet av en ny - inte blott kulturell utan social - revolutions framvällande över ett slagfält som överglänser tidigare revolutioners. SI

rekryterar alltså inte lärjungar eller anhängare. SI förenar med alla medel och utan att fästa vikt vid etiketter, människor som under de kommande åren kan fylla denna uppgift. Detta innebär förresten också att vi måste förkasta alla det specialiserade konstutövandets, liksom den specialiserade politikens, fornlämningar och framför allt då den postkristna masoschism som utmärker så många intellektuella på detta område. Vi tror oss inte om att ensamma kunna utveckla ett nytt revolutionärt program. Vi påstår att detta program, som håller på att ta form, en dag praktiskt ska förkasta den rådande verkligheten och att vi kommer att ta del i detta förkastande. Vad vi än må bli individuellt, så kommer den nya revolutionära rörelsen inte att kunna bli till utan att beakta våra gemensamma undersökningar, vilka kan uttryckas som övergången från den gamla teorin om en begränsad permanent revolution till en teori om den förallmänligande permanenta revolutionen.

Ur *l'Internationale Situationniste*, nr 6, 1961

Reflektioner över fabriksockupationen

Hong Kong 2020

Dessa reflektioner är hämtade från tre olika artiklar av Malatesta, den första ur *Umanità Nova* av den 17 mars 1920:

Generalstrejker som en form av protest upprör inte längre någon, vare sig dem som deltar i dem eller dem som de riktas emot. Om bara polisen vore klyftig nog att undvika provokationer, så skulle en generalstrejk förflyta som vilka andra helgdagar som helst.

Man måste försöka med någonting annat. Vi propagerar för övertagandet av fabrikerna. I det första försöket kommer troligen bara

några få att delta och resultatet kommer att bli klen; men denna idé har säkerligen framtiden för sig, eftersom den står i överensstämmelse med arbetarrörelsens slutliga mål och utgör en förberedelse för den slutliga exproprieringen.

Den andra ur *Umanità Nova* av den 28 juni 1922:

Metallarbetarna började strejka för högre löner. Det var en ny sorts strejk. I stället för att överge fabriker skulle man stanna kvar i dem, och ha strejkvakter dygnet runt så att inte cheferna skulle kunna företa någon motaktion. Men detta var 1920. Över hela Italien gick en revolutionär våg bland arbetarna och kraven ändrade snart karaktär. Arbetarna ansåg att ögonblicket var moget för att en gång för alla överta produktionsmedlen. De beväpnade sig för försvar, många fabriker förvandlades till verkliga fästningar och arbetarna började själva organisera produktionen. Cheferna kastades antingen ut eller arresterades. Egendomsrätten avskaffades i själva verket, man bröt mot lagen så länge den tjänade till att försvara den kapitalistiska exploateringen; det var en ny levnadsordning, en ny form av socialt liv som infördes. Och regeringen stod vid sidan av och tittade på därför att den var oförmögen till motstånd: detta erkändes senare när man ursäktade sig inför parlamentet för att man inte hade vidtagit erforderliga åtgärder.

Rörelsen spred sig och visade tecken på att dra med sig andra kategorier av arbetare; på en del ställen ockuperade bönderna jordegendomarna. Det var början på en revolution som utvecklade sig, skulle jag vilja säga, på ett nästan idealiskt sätt.

Reformisterna skrämdes givetvis av utvecklingen och försökte kväva rörelsen. *Avanti* (socialisternas dagstidning - öa), som inte visste hur den skulle vända sig, försökte få det till att vi var pacifister, därför att vi i *Umanità Nova* hade sagt att om rörelsen spreds till alla industrigrenar, om bönderna och arbetarna följer metallarbetarnas exempel att göra sig av med cheferna och överta produktionen, så skulle revolutionen lyckas utan att en enda droppe blod skulle behöva utgjutas.

Men deras spetsfundigheter tjänade inte någonting till. Massorna var med oss; vi kallades till fabriker för att tala, för att uppmuntra och ge arbetarna råd och vi skulle ha behövt finnas på tusen platser på en och samma gång för att uppfylla alla deras uppmaningar.. Vart vi kom så var det våra - anarkisternas - tal som applåderades, medan reformisterna fick dra sig tillbaka eller hålla sig undan. Massorna var med oss därför att vi bäst tolkade deras instinkter, behov och intressen.

Ändå var CGL:s (den reformistiska fackföreningsrörelsen - öa) förtäckta arbete och de överenskommelser som ingicks med Giolotti-regeringen, vilka skulle ge intryck av ett slags seger genom förespeglandet av självförvaltning, tillräckligt för att förmå arbetarna till att överge fabriker just när deras möjligheter att segra var som störst.

Och den tredje ur *Pensiero e Volontà* av den 1 april 1924:

Ockupationen av fabriker och jordegendomar passade vårt handlingsprogram perfekt.

Vi gjorde allt vi kunde genom våra tidningar - den dagliga *Umanità Nova* och de olika anarkistiska och syndikalistiska veckotidningarna - och genom egna aktioner i fabriker för att få rörelsen att växa och

sprida sig. Vi varnade arbetarna för vad som skulle hända om de övergav fabrikerna, vi hjälpte till med förberedelser för det väpnade motståndet och undersökte möjligheterna att genomföra revolutionen utan att knappt behöva avfira ett skott, för den händelse man hade beslutat använda de vapen som samlats ihop.

Vi lyckades inte, rörelsen bröt samman därför att det fanns för få av oss och därför att massorna var otillräckligt förberedda.

När D'Aragona (CGL:s sekreterare - öa) och Giolotti (premiärministern - öa) planlade sin farsartade självförvaltning med socialistpartiets samtycke - socialistpartiet stod då under kommunistisk ledning - så varnade vi arbetarna för detta gemena förräderi. Men så snart CGL utfärdade ordern om att fabrikerna skulle överges så lydde arbetarna fogligt denna order fastän de alltid hade mottagit oss och tillkallat oss entusiastiskt, applåderat vår uppmaning till att göra kraftigt motstånd och trots att de förfogade över mäktiga medel för detta motstånd.

Rädslan i varje fabrik att bli lämnad ensam i kampen, liksom svårigheten att upprätta livsmedelsförråd i befästa fabriker av olika styrka, fick alla att ge upp, trots att enskilda anarkister, var och en på sin arbetsplats, opponerade sig kraftigt.

Rörelsen kunde inte fortleva och segra utan att växa och sprida sig, och under de rådande omständigheterna kunde den inte utvecklas utan stöd från ledarna i CGL och socialistpartiet, som den stora majoriteten av de organiserade arbetarna tillhörde. Både CGL och socialistpartiet (inklusive kommunisterna) var motståndare till fabriksockupationerna, och det hela kunde bara sluta med seger för cheferna.

Errico Malatesta

Ta över fabriken eller ta makten?

Arbetaroroligheterna i Ligurien de senaste dagarna har givit oss ännu ett exempel på ett fenomen som under en tid nu har upprepats ett antal gånger, och som förtjänar att undersökas som ett symptom på en särskild typ av medvetenhet bland arbetarmassorna.

Istället för att överge sina jobb, har arbetarna så att säga tagit över sina fabriker och försökt driva dem för egen räkning, eller rättare sagt utan företagsledarna närvarande i fabriken. Först och främst visar detta att arbetarna har lagt märke till att strejken inte alltid är det bästa vapnet att använda, speciellt inte under särskilda omständigheter.

Genom den omedelbara skada som den ekonomiska strejken vållar arbetaren själv, erhåller den sin användbarhet som ett defensivt vapen för arbetaren från den skada arbetsnedläggelsen vållar industrialisten genom att minska hans produktion.

Detta är läget under normala förhållanden i den kapitalistiska ekonomin, när konkurrens och prispressande tvingar fram en ständig ökning av själva produktionen. Idag reser sig industrins profitörer, särskilt inom den metallurgiska, ur en exceptionell period när de kunde anhopa enorma profiter från en minimal insats. Under kriget försedde staten dem med råmaterial och kol och agerade samtidigt som ensam och pålitlig köpare. Samma stat påtog sig, genom militariseringen av

fabrikerna, att påtvinga arbetarmassorna sträng disciplin. Hur mer fördelaktiga kunde omständigheterna ha varit för anslående räkenskaper? Men nu är dessa personer inte längre upplagda för att handskas med alla de svårigheter som kommer av brist på kol och råmaterial, instabiliteten på marknaden och arbetarmassornas omedgörlighet. I synnerhet är de inte benägna att stå ut med en blygsam profit lika stor eller möjligtvis något mindre än de före kriget.

Chile 2020

Det är därför de inte oroar sig för strejker. I själva verket välkomnar de dem medan de samtidigt slänger iväg några protester mot de absurda kraven från och galenskapen hos arbetarklassen. De senare har förstått detta, och genom sin handling att ta över fabriken och fortsätta att arbeta istället för att strejka, har de klargjort att det inte är så att de inte vill arbeta, utan att de inte vill arbeta på det sätt som cheferna säger till dem

att arbeta på. De vill inte längre bli exploaterade och arbeta till chefernas favör utan vill arbeta till sin egen favör, det vill säga uteslutande för arbetsstyrkans intressen.

Detta nya medvetande som växer fram allt tydligare för var dag bör tas i det största beaktande, emellertid vill vi inte att det ska vilseledas av fåfänga illusioner.

Det har sagts att arbetarråden, där de fanns, fungerade genom att ta över förvaltningen av arbetsplatserna och fortsätta arbetet. Vi vill inte att arbetarmassorna ska fästa sig vid idén att det enda de behöver göra för att ta över fabrikena och göra sig av med kapitalisterna är att upprätta arbetarråd. Detta skulle sannerligen vara en farlig illusion. Fabriken kommer att erövras av arbetarklassen - och inte bara av arbetsstyrkan anställd i den, vilken skulle vara alldeles för svag och icke-kommunistisk - bara efter att arbetarklassen som helhet har tagit den politiska makten. Om den inte har gjort detta, kommer de kejsrerliga vaktstyrkorna, karabinjärerna etc. - med andra ord, vålds- och förtrycksmekanismerna som bourgeoisien har till sitt förfogande, dess politiska maktapparat - att se till att alla illusioner undanröjs.

Det hade varit bättre om alla dessa fruktlösa och meningslösa äventyr som dagligen tröttar ut arbetarmassorna kanaliseras, förenas och organiserades i ett mäktigt vittomspännande uppror riktat direkt mot hjärtat hos vår fiende bourgeoisien.

Bara ett kommunistiskt parti skulle vara kapabelt att genomföra en sådan uppgift. Vid den här tidpunkten skulle ett sådant parti inte ha någon annan uppgift än att rikta all sin aktivitet mot att göra

arbetarmassorna alltmer medvetna om behovet av denna storslagna politiska attack - den enda mer eller mindre direkta vägen till övertagandet av fabriken, som om någon annan väg tas riskerar att aldrig hamna i deras händer överhuvudtaget.

Amadeo Bordiga, Il Soviet nr 7, 22 februari 1920.

Minimidefinitionen av en revolutionär organisation

Antagen vid Situationistiska Internationalens sjunde konferens i Paris 5-11 juli 1966 och av "Comité Enragés-Internationale Situationniste" 15 maj 1968.

Hong Kong 2019/2020

I beaktande av att det enda målet för en revolutionär organisation är att de existerande klasserna avskaffas på ett sätt som inte medför en ny uppdelning i samhället, betecknar vi som revolutionär varje organisation som **konsekvent** fullföljer det internationella förverkligandet av

arbetarrådens absoluta makt, så som erfarenheterna från detta århundrades proletära revolutioner har skisserat det.

Antingen presenterar en sådan organisation en **helhetskritik** av världen, eller också är den ingenting. Med en helhetskritik av världen menar vi en kritik som är globalt riktad mot alla de geografiska zoner där de olika formerna av en avskild socio-ekonomisk makt har installerat sig, samtidigt som den globalt riktar sig mot alla livets aspekter.

En sådan organisation antar vardagslivets fullständiga avkolonisering som första och sista punkt på sitt program. Av den anledningen är inte dess mål massornas självförvaltning av **den bestående världen**, utan denna världens oavbrutna omvälvning. Den innebär den radikala kritiken av **den politiska ekonomin**, upphävandet av varan och lönearbetet.

I sin egen uppbyggnad förkastar en sådan organisation varje reproduktion av den förhärskande världens hierarkiska förhållanden. Den enda begränsningen för deltagande i dess totala demokrati är alla deltagares erkännande och självständiga tillägnande av **koherensen i dess kritik**: denna koherens måste upprätthållas både i den korrekt formulerade kritiska teorin och i förhållandet mellan denna och den praktiska verksamheten. Den kritiserar på ett radikalt sätt varje **ideologi** i betydelsen idéernas **avskilda makt** och **den avskilda maktens idéer**. Således är den på samma gång negationen av varje religionens fortbestånd och negationen av det förhärskande sociala **skådespelet**, som alltifrån information till masskultur monopoliserar varje kommunikation mellan människor till ett enkelriktat mottagande av bilder av deras egen alienerade verksamhet. Den upplöser varje

"revolutionär ideologi" genom att avslöja den som ett tecken på det revolutionära projektets nederlag, som privategendom för nya maktspecialister och som den bedrägliga förklädnad i vilken en ny **representation** uppreser sig över det verkliga proletariserade livet.

Eftersom helhetsbegreppet **i sista hand dömer** den moderna revolutionära organisationen, innebär denna slutligen en kritik av politiken. Den måste som klart uttalat mål sätta att dess seger innebär dess egen undergång som avskild organisation.

Chile 2019

Första gången publicerad i *internationale situationniste*
nr 11, Paris, oktober 1967.

Anarkister och andra hinder för anarki

Det finns just nu inget behov av att skapa nya definitioner av anarkismen – det skulle vara svårt att bättra på dem som för länge sedan har utformats av ett antal framstående döda utlänningar. Inte heller behöver vi uppehålla oss vid de välkända avledningarna: kommunistisk och individualistisk anarkism och så vidare; allt det där hittar man i facklitteraturen. En viktigare fråga är varför vi idag inte har kommit en tum närmare anarkin än vad Godwin och Proudhon och Kropotkin och Goldman var på sin tid. Det finns många orsaker härtill, men dem man borde överväga mest noggrant av alla är de som skapas av anarkisterna själva, eftersom det är just dessa – om några – hinder som det borde vara möjligt att undanröja. Möjligt, ja – men troligt är det knappast att så sker.

Efter år av studier av – och under vissa tider också hemska upplevelser som aktivist i – den anarkistiska rörelsen, har jag kommit till den väl underbyggda slutsatsen att anarkisterna själva är en grundläggande orsak – och, är jag rädd, en tillräcklig orsak – till att anarki kommer att förbli ett skällsord utan skuggan av en chans att någonsin förverkligas. Uppriktigt sagt så är de flesta anarkister oförmögna att leva självständigt i samarbete med andra. Många av dem är inte alltför sluga. De lusläser sina egna klassiker och annan inne-litteratur till den grad att de utestänger all vidare kunskap om den värld vi lever i. Som de timida

varelser de i grund och botten är söker de sig till likasinnade i den underförstådda överenskommelsen att ingen ska underkasta någon annans åsikter eller handlingar någon som helst intelligent kritik, att ingen i kraft av sin personlighet höjer sig över den rådande nivån, och – framför allt – att ingen ifrågasätter den anarkistiska ideologins heliga doktriner.

Den anarkistiska miljön utgör mindre en utmaning mot den rådande ordningen än en högt specialiserad form av anpassning därtill. Den innebär ett levnadssätt, eller ett komplement till ett sådant, med sin egen speciella blandning av belöningar och uppoffringar. Fattigdom är obligatorisk, och avgör därmed frågan om en viss anarkist skulle ha varit misslyckad även utan sin ideologi från dagordningen. Anarkismens historia är en historia om nederlag och martyrskap som saknar like, men likväl vördar anarkisterna sina malträterade föregångare med en morbida hängivenhet som får en att misstänka att de, liksom alla andra, tycker att den ende gode anarkisten är en död anarkist. Revolutionen – den besegrade revolutionen – är ärorik, men den hör hemma i böcker och pamfletter. De revolutionära upproren i detta århundrade – Spanien 1936 och Frankrike 1968 är särskilt tydliga exempel – har tagit de officiella, organiserade anarkisterna på sängen och lamslagit dem, om inte något ännu värre. Det är inte svårt att hitta orsaken härtill. Det är inte det att alla dessa ideologer var hycklare (även om en del var det), utan snarare att de hade fallit in i en daglig militant anarkolunk som de räknade med skulle vara för evigt, eftersom revolutionen ändå var otänkbar här och nu. Då verkliga händelser kom deras retorik på skam höll de sig skräckslaget undan.

Med andra ord skulle de flesta anarkister, om de tvingades att välja mellan anarkism och anarki, satsa på den anarkistiska ideologin och subkulturen snarare än att ta ett riskfyllt språng ut i det okända, ut i en värld av statslös frihet. Men eftersom anarkisterna är nästan de enda som öppet kritiserar staten som sådan, så skulle dessa frihetsfruktande figurer oundvikligen inta en framskjutande, eller åtminstone offentligjord, plats i varje uppror som var genuint anti-statligt. Trots att de till sin typ själva är efterföljare skulle de finna sig stå som ledare för en revolution vilken skulle hota deras etablerade status i lika hög grad som politikernas och egendomsägarnas. Medvetet eller ej skulle dessa anarkister sabotera den revolution som dem förutan skulle ha kunnat göra sig kvitt staten, utan att ens dröja ett ögonblick vid det gamla bråket mellan Marx och Bakunin.

Dessa som kallar sig för anarkister har i själva verket inte gjort någonting för att utmana staten. Jag talar här om smittsamma exempel på nya sätt att förhålla sig till andra människor, inte om bombastisk jargong i tryckt form som ingen ändå läser. Anarkisternas sätt att sköta anarkismen är den bästa vederläggningen av anarkistiska anspråk. Det är, åtminstone i Nordamerika, sant att de toppridna "arbetarfederationerna" har brutit samman i leda och bitterhet, och det är gott så, men anarkismens informella sociala struktur är alltigenom hierarkisk. Anarkisterna underkastar sig fridfullt vad Bakunin kallade för "en osynlig regering" som i deras fall består av redaktörerna (till gagnet om än inte till namnet) av en handfull tidskrifter.

Trots skenbart djupa ideologiska skillnader intar dessa publikationer en likartad "pappa-vet-bäst"-attityd gentemot sina läsare, liksom en tyst

överenskommelse sinsemellan att inte tillåta ömsesidiga angrepp vilket skulle underminera deras gemensamma klassintresse av att hålla den anarkistiska menigheten på mattan. Varje organisation har mer gemensamt med varje annan organisation än vad den har med någon av de oorganiserade individerna. Man skulle önska att anarkisterna förstod att den anarkistiska kritiken av staten bara är ett specialfall av kritiken av organisationen. På en viss nivå begriper emellertid de anarkistiska organisationerna detta.

Anti-anarkister kan härav dra slutsatsen att om det nu måste finnas hierarki och tvång, så låt dem då vara offentliga, klart definierade som sådana. Till skillnad från dessa orakel (de nyliberala "libertarianerna" till exempel) framhårdar jag envist i mitt motstånd mot staten. Men inte därför att staten – som anarkisterna så tanklöst förklarar – skulle vara "onödig". Vanligt folk avfärdar denna anarkistiska försäkran som skrattretande, och det gör de rätt i. Staten är uppenbarligen nödvändig i ett industrialiserat klassamhälle som vårt. Poängen är att staten har skapat just de villkor under vilka den är nödvändig genom att beröva individer och frivilliga sammanslutningar deras makt. Statens stöttepelare däremot (arbete, moralism, industriell teknologi, hierarkiska organisationer) är inte bara onödiga, utan står snarare i motsättning till tillfredsställandet av verkliga behov och begär. Men trots att de flesta av anarkismens olika schatteringar ryggar inför staten, skriver de under på just dessa dess förutsättningar.

Om det inte fanns anarkister så skulle staten vara tvungen att uppfinna dem. Och vi vet att det är just vad den vid flera tillfällen har gjort. Vi

behöver anarkister som är oanfäktade av anarkism. Då, och först då, kan vi på allvar börja underblåsa anarkin.

Bob Black

Hong Kong 2020
